

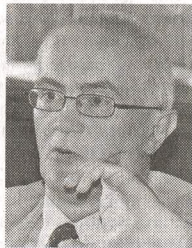
Ускраћивање информација – важна информација

*Рогољуб Шабић**

Неретко помислим и кажем, верујем с правом, да су можда најзанимљивије информације које може да обезбеди Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја (ЗСПИЈЗ) оне о одсуству или ускраћивању информација, оне које говоре о неспремности, односно, отпору да се тражене информације пруже на увид јавности.

То је и био разлог због кога сам пре више од годину и по дана, као повереник за информације, упутио Народној скупштини Посебан извештај о примени ЗСПИЈЗ у државним предузећима.

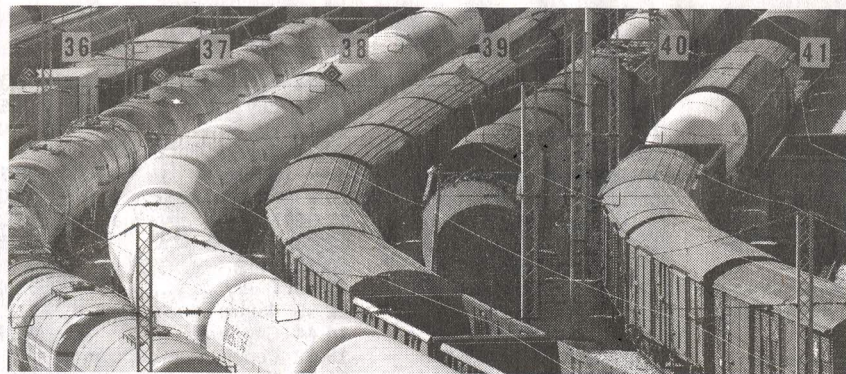
У уводном делу тог извештаја пише: „Повереник сматра да је потребно да скрене пажњу Народне скупштине на забрињавајуће лош однос значајног дела државних предузећа према обавезама које она имају по закону, као и на штетне последице таквог њиховог односа по људска права, али и ауторитет закона, Народне скупштине која га је донела и, у крајњој линији, државе. Уз то, овакав однос државних предузећа је и веома индикативан са становишта захтева борбе против корупције.”

Овај извештај повереника Народна скупштина није разматрала. То ме, нажалост, није изненадило па ме, утолико пре, није изненадио ни извештај Савета за борбу против корупције који се ових дана појавио.

С тим у вези неће бити сувишно да подсетим да су поменутом извештају повереника за информације Народној скупштини, међу државним предузећима која „имају проблеме” у извршавању својих обавеза према јавности, „високо” друго место заузимале „Железнице Србије”. Јер Савет за борбу против корупције доставио је влади извештај о трошењу јавног новца по програму ремонта шинских возила, разуме се, баш за потребе „Железница”.

У извештају Савета подсећа се на то да су „Железнице” још током 2009. објавиле да више од 4.000 теретних и 200 путничких вагона нису у возном стању и да им је неопходна помоћ владе да би их ремонтовали. Тадашњи министри, економије М. Динкић и инфраструктуре М. Мркоњић, прихватили су ту иницијативу и сачињен је програм на основу кога је и влада преко Фонда за развој давала новац за ремонт вагона. Влада је, преко рад-

не групе коју је формирала, тај новац издвајала и распоређивала од средине 2009. до априла прошле године. Савет за борбу против корупције указује на то да није познато по ком „кључу” су средства распоређивана, али и на то да је већина од девет фирми, које су тај посао добијале без тендера, истовремено и на листи највећих пореских дужника, да многи од њих дугују чак и плате запосленима, да су неке у стечају, да је изостала било каква озбиљна контрола „ефеката”.

С тим у вези, „занимљиво је” да подаци који се наводе не показују било какав, поготово не велики раст броја

исправних вагона. Штавише, исправних вагона је на крају прошле године било и нешто мало мање, него пре „реализације” програма ремонта.

Према подацима добијеним од „Железнице” ремонтовано је 3.496 вагона, што је коштало 6,74 милијарде динара. Према подацима Фонда за развој, ремонтовано их је 4.069, за шта је плаћено 8,05 милијарди. У извештају Савета изражава се сумња чак и у односу на мањи број вагона, али се, под претпоставком да је тачан, поставља питање – где је разлика од 1,3 милијарде динара, и хоће ли то неко истражити?

Морамо се надати да хоће, видећемо. А у сваком случају добили смо још једну, ко зна коју по реду, потврду чињенице да је одсуство, односно, ускраћивање информација о раду оних који врше власт и поготово троше јавни новац само по себи веома битна информација. Наравно, под условом да се на њу реагује на прави начин. ¶

**Повереник*